

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Nº 187 - Barcelona, octubre del 1957

RADIO ESPANYA INDEPENDENT
(Estació Pirenaica)

Emet diàriament per ones curtes de 37, 39 i 43
Els diumenges transmet, a més, de les 12 a 1,30
de la tarda per ones curtes de 26, 28 i 29 metres i
de les 2,30 a 3 de la tarda per ones de 26 metres.

Els dilluns, a les 9 del vespre, transmet en català.

CATALANS: ESCOLTEU-LA!

nit, amb un breu interval de dos minuts cada mitja
hora.

metres, des de les 7 de la tarda fins a les 12 de la

616
14-11-57

Resolució del Comitè Central del P. C. d'Espanya **SOBRE LA JORNADA DE RECONCILIACIO NACIONAL** **CONTRA L'ENCARIMENT DEL COST DE LA VIDA** **I LA POLITICA ECONOMICA DE LA DICTADURA,** **PER L'AMNISTIA I LES LLIBERTATS POLITIQUES**

I

LES accions populars de masses del 1956 i encara més les del 1957, han mostrat una tendència a generalitzar-se, a estendre's arreu del país i adquirir un caràcter nacional. Les vagues de Navarra i del país basc tingueren una profunda repercussió en centres com Barcelona i la seva perifèria industrial, Saragossa, València, Madrid Astúries, Valladolid i altres punts, en els quals es va crear una atmosfera de gran agitació entre els treballadors. Enguany el boicot de Barcelona ha tingut la seva prolongació en el de Madrid i aquest en els de Valladolid i Còrdova, en les manifestacions de Sevilla, en les accions de València, Alcoi i altres punts i en les vagues dels miners asturians.

Aquesta tendència a la generalització, a donar un caràcter nacional a les accions, trobava expressió en els comentaris que circulaven entre el poble: «Si ens mobilitzéssim al mateix temps arreu d'Espanya, llavors si que assoliríem els nostres propòsits». Recollint aquesta idea, el Partit va començar a propagar la necessitat d'orientar-se cap a una demostració nacional, cap a una jornada nacional contra la política de la dictadura.

En donar aquest pas, el Partit tenia en compte el procés de creixement de la consciència política de les masses, l'elevació experimentada en la qualitat de llurs accions, la tendència a superar els marcs localistes, l'existència d'objectius comuns a tot el poble, cada vegada més clarament presents davant d'ell.

Pel que fa a la classe obrera, aquests objectius han quallat en la seva lluita general per un salari mínim vital per 8 hores de treball i amb escala mòbil; pel principi de salari igual a treball igual i per una assegurança d'atur forçós. Aquestes reivindicacions econòmiques tenen un fons polític antifranquista puix que entren en con-

flicte amb tota la política econòmica de la dictadura. En presentar les seves reivindicacions la classe obrera s'enfronta directament amb el Govern del general Franco.

La lluita de la classe obrera ha actuat com estimulants envers totes les classes i capes del país, envers els pagesos, la petita burgesia, els intel·lectuals i la burgesia no monopolista, que han presentat llurs pròpies reivindicacions d'una manera més combativa que no ho feien abans. Aquestes reivindicacions, com les de la classe obrera, entren en franca col·lisió amb la política econòmica de la dictadura, amb l'oligarquia monopolista que amassa fabulosos beneficis explotant directament o a través de l'Estat totes les altres classes de la societat.

Sobre aquesta base s'han produït i es produeixen les àmplies coincidències que s'han manifestat, per exemple, en els boicots de Barcelona i Madrid. El desenrotllament objectiu de la situació, l'existència en el primer pla de la contradicció entre l'oligarquia monopolista i la resta de la societat es tradueix per un desenrotllament d'extensos corrents vers la reconciliació nacional i contra la dictadura.

Les conseqüències de la política de la camarilla governant són el brutal encariment de la vida, que segueix la seva cursa vertiginosa i no duu camí d'aturar-se si no és mitjançant un canvi polític; l'elevació brutal dels impostos que graven les diverses classes i capes socials no monopolistes; i d'altra banda el beneficis fabulosos per a un grapat d'oligarques monopolistes i pel capital estranger, principalment americà.

Això fa que la lluita contra l'encariment de la vida i contra la política econòmica de la dictadura aplegui avui la immensa majoria dels espanyols per damunt dels camps en els quals uns i altres hàgim pogut lluitar ara fa vint anys.

Les tendències vers la reconciliació nacional duen tots els espanyols a desitjar

EL Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya s'ha reunit el passat mes de setembre segons el Comunicat que publiquem en aquest mateix número de «Trebball».

Dediquem aquest «Trebball» a presentar als treballadors i al poble catalans la Resolució aprovada sobre la preparació d'una JORNADA DE RECONCILIACIO NACIONAL contra l'encariment del cost de la vida i la política econòmica de la dictadura, per l'amnistia i les llibertats polítiques.

El Partit Socialista Unificat que, actuant estretament unit amb el Partit Comunista d'Espanya, ve propugnant la preparació d'aquesta jornada nacional a Catalunya, aprova els plantejaments de la citada Resolució i els fa seus.

En publicar i popularitzar la Resolució del Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya, el Partit Socialista Unificat de Catalunya invita la classe obrera, els treballadors i tot el poble català a incrementar llurs accions contra la dictadura i per la llibertat. Invita els grups, partits i forces de l'oposició catalana a prendre part en la preparació de la JORNADA, a unir la nostra acció a Catalunya i a coordinar-la amb la de les forces que la preparen a tot Espanya.

I crida els seus militants a desenrotllar audaciosament la iniciativa, conjuntament amb els altres elements més conscients de la classe obrera i del poble, en vistes a la creació de milers de cercles i grups que, d'acord amb l'esperit i les directius de la Resolució, preparin la realització de la JORNADA DE RECONCILIACIO NACIONAL a Barcelona i a tot Catalunya, coincidint i convergint amb la seva preparació i realització arreu d'Espanya.

que es cancel·lin les seqüeles de la guerra civil, que es tanquin les ferides que la guerra i la sagnant repressió posterior han obert.

Davant d'aquest desig apareix avui com un major obstacle la persistència de la dictadura en voler mantenir obert un fossar entre els espanyols. I d'una manera més aguda, més immediata, la presència encara, malgrat els anys transcorreguts, de desenes de milers d'espanyols en l'emigració o en les presons, sense que s'hagi dictat una amnistia que acabi amb una situació en la qual moltes de les millors capacitats de la ciència, de l'art i la literatura i nombrosos tècnics i treballadors espanyols es troben privats de la possibilitat de viure i treballar a Espanya.

La necessitat d'una amnistia que repari —en allò que encara no és irreparable— tan monstruoses injustícies és compresa avui àdhuc per la majoria dels que combaten en el camp franquista i és un anhel del poble espanyol. Una amnistia àmplia, veritable, sense seqüeles persecutòries, contribuirà decisivament a comblar el fossar obert entre els espanyols per la guerra i la política repressiva del franquisme i garantirà en el futur la seguretat i l'estabilitat de la convivència entre els espanyols.

Les forces antifranquistes, a llur torn, s'hauran de comprometre —i aquesta és la posició política del Partit Comunista— a no obrir processos criminals retroactius als culpables de la guerra i de la repressió. Entre els que lluitaren amb Franco i les persones que han servit el seu règim són molts els que vacil·len a unir-se al moviment de reconciliació per por precisament de les represàlies, i el sentir-se amb seguretat els decidiria definitivament.

No hi ha dubte que, conjuntament amb la lluita contra la vida cara i contra la política econòmica de la dictadura, la demanda d'una àmplia i completa amnistia política trobarà el recolzament de tots aquells que desitgen un canvi.

L'experiència d'aquests últims anys ha demostrat també que les distintes classes i capes socials i els grups polítics que les representen necessiten per a defensar llurs interessos lesionats un règim de llibertats polítiques, puix que en l'actual tota possibilitat de defensa és ofegada pel règim de dictadura.

Conseqüentment, el Partit Comunista proposa a tots els espanyols, a tots els partits i grups polítics i socials sense distinció l'organització d'una JORNADA DE RECONCILIACIÓ NACIONAL, contra l'encariment del cost de la vida, contra la política econòmica de la dictadura, per l'amnistia i per les llibertats polítiques.

II

ELS comunistes no concebim la JORNADA DE RECONCILIACIÓ NACIONAL com un moviment subversiu, com la conseqüència d'una conspiració ni com un xoc violent contra la dictadura. Tampoc no la considerem com l'últim acte contra la dictadura, si bé en produir-se n'acceleraria la liquidació.

Els comunistes concebim la JORNADA DE RECONCILIACIÓ NACIONAL com una mobilització pacífica, quelcom semblant a l'acte cívic que a Colòmbia ha determinat

la destitució sense violències del dictador Rojas Pinilla.

Donada la impossibilitat de manifestar-se per mitjà del sufragi sota la dictadura, nosaltres veiem l'esmentada JORNADA com un ampli i unànim plebiscit nacional, com una advertència solemne als que s'obstinen a fer orelles sordes al malestar de la nació.

Veiem aquesta JORNADA com una expressió dels desigs del país que es produeixi un canvi polític sense violència ni derramar sang.

III

LA JORNADA DE RECONCILIACIÓ NACIONAL no va contra l'Exèrcit, ni contra les forces armades, ni contra els funcionaris.

Al contrari, els comunistes estimem que els membres de les institucions armades o dels organismes de l'Estat poden donar llur recolzament a la JORNADA en formes diverses, sense necessitat de comprometre llur situació.

L'actitud mantinguda per l'Exèrcit i la força pública durant els boicots de Barcelona i Madrid, no intervenint contra el poble i, en nombrosos casos, àdhuc participant-hi individualment, si es renova en ocasió de la JORNADA DE RECONCILIACIÓ NACIONAL, mostraria la simpatia i el respecte d'aqueixes institucions envers el sentiment del país.

La JORNADA no està tampoc enfilada contra cap grup polític, compresos els falangistes, que en gran part estan disconformes amb la política de Francisco Franco i la seva camarilla i que poden col·laborar també en aquesta acció junt amb les altres forces político-socials de la nació.

Aquesta acció va dirigida únicament i exclusivament **contra l'encariment del cost de la vida, contra la política econòmica de la dictadura i per l'amnistia i les llibertats polítiques.**

IV

AMB els citats objectius hi està interessada tota la nació, exceptuant la camarilla i els grups oligàrquics, insignificants pel nombre, tot i que exerceixen un poder omnímode sobre l'economia nacional i l'orientació del govern.

Per això la JORNADA DE RECONCILIACIÓ NACIONAL ha d'ésser una manifestació d'unitat de totes les forces político-socials que desitgen canvis en l'actual situació; ha d'ésser una tasca que assumeixin en comú tots els partits i grups socials disconformes amb la dictadura de Francisco Franco, a la qual tasca han de sumar-se també les organitzacions legals.

ELS COMUNISTES CONCEBIM AQUESTA JORNADA COM LA COINCIDÈNCIA DE CATOLICS, DEMOCRATES CRISTIANS DE DIVERSES TENDÈNCIES MONÀRQUICS, LIBERALS, REPUBLICANS, NA-

CIONALISTES, SOCIALISTES, CENETISTES I COMUNISTES. Som partidaris que hi prenguin part inclusivament els grups falangistes que ho desitgin i estiguin d'acord amb el seu caràcter.

Aquesta acció hauria de tenir el recolzament en múltiples formes per part d'organitzacions socials com els Sindicats Verticals, les Germandats, els organismes del S.E.U., els Col·legis d'advocats, metges, arquitectes, enginyers, etc., els cercles i cambres de comerç i de la propietat, els col·legis majors, etc., etc.

Encara que no sigui públicament —tot depèn de la situació concreta en què l'acció es produeixi— aqueixes organitzacions, que disposen d'abundants possibilitats, poden donar un ajut efectiu, d'organització, o la preparació de la JORNADA.

Aquesta concepció mostra, per la seva amplitud, el lluny que està de l'ànim dels comunistes el fer de l'esmentada JORNADA un acte subversiu, violent o de revenja. Depèn de l'actitud de cadascuna de les forces esmentades que la JORNADA sigui efectivament una reafirmació de la unitat dels espanyols i de llur voluntat de canvi pacífic.

V

EN començar a propagar la idea de la JORNADA ha sorgit l'objecció que la no existència d'un centre polític unitari que la dirigeixi pot representar una dificultat insuperable per al seu èxit.

Es clar que l'existència d'un tal centre seria decisiva i garantiria en qualsevol moment l'èxit d'una acció d'aquesta mena. Per aquesta raó el Partit Comunista s'adreça el mes de febrer d'enguany al Partit Socialista proposant-li una entrevista per examinar aquesta proposta; per la mateixa raó el nostre Partit ha mantingut contactes amb altres grups i s'esforçarà per continuar-los i ampliar-los.

Nosaltres no renunciem a trobar una fórmula que permeti de donar una direcció unificada a aquesta acció. Seguirem treballant per aconseguir-la.

De totes maneres, encara que no s'aconsegueix aquesta direcció unificada, això pot representar una dificultat però no un obstacle insuperable.

Els exemples del boicot de Madrid i de Barcelona ho demostren.

A Barcelona hi va participar una àmplia gama de grups polítics, des del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que tingué la iniciativa, fins als tradicionalistes, comprovant-se que en una conjuntura favorable, àdhuc sense pactes i sense una organització comú, per mitjà de contactes i enteses bilaterals, directes o indirectes, es pot mobilitzar tot el poble.

A Madrid fou el Partit Comunista el que recollint un estat d'opinió unànim, es feu l'interpret de la voluntat de diferents sectors i de les masses populars, va cridar a l'acció i aquesta fou coronada per l'èxit.

La dificultat que representa la no existència d'un centre es podria superar mitjançant contactes multilaterals, directes o indirectes entre tots els grups i organitzacions, en escala nacional, o local, de mo-

manera que, encara que cada grup marxi autònomament o concertat amb altres més afins, conflüim tots en el mateix punt.

Si l'absència d'un centre dirigent unificat persistís caldria suplir-lo també particularment impulsant la iniciativa de les mateixes masses i dels milers de lluitadors i de dirigents que en els últims anys, durant les importants accions ja lliurades, han demostrat posseir unes condicions excel·lents de conductors de masses.

VI

EL Partit Comunista considera que la jornada nacional no es pot preveure des d'ara a data fixa ni en un termini determinat. La seva preparació no ha d'ésser, presidida, de cap manera, per la impaciència. La data, el moment, seran dictats per la coincidència del màxim de factors favorables que assegurin les majors probabilitats d'èxit. Es un acte que necessita madurar, encara que la preparació no es pot deixar a l'espontaneïtat, puix que tampoc no es produirà per si sol, sense una intervenció conscient de les diverses forces d'oposició, el nostre Partit entre elles.

Treballar amb un termini fixe seria descanèixer que, si bé les forces d'oposició han aconseguit un cert grau d'organització, aquest no és encara prou elevat, i que el factor que podria accelerar aquest procés d'organització, és a dir, la unitat, tampoc no està prou avançat.

A més, un element decisiu per a la realització de la JORNADA serà l'increment ja avui previsible de la lluita popular. En desenrotllar-se aquesta lluita en diverses formes, com es de suposar que succeirà els pròxims setmanes i mesos donada la brutal agravació de les condicions de vida i de la situació econòmica, la lluita popular crearà condicions en què el fixar la data, el moment, es pugui fer a base d'una entesa entre els diversos grups, per la iniciativa d'alguns o algun d'ells, o per la d'alguns dels grans centres que, com per exemple Madrid i Barcelona, juguen una mena de paper conductor en el moviment nacional contra la dictadura.

Tampoc no es pot descartar que la jornada prengui una forma rotatòria i, començant en una o varies províncies, es vagi corrent a tot el país sense sobrepassar la duració prevista, de manera que en uns dies es desenrotlli arreu d'Espanya. Això no menguaria la seva importància ni la seva significació en tant que plebiscit nacional unànime.

VII

TAMPOC no és possible d'establir des d'ara les formes precises que prendrà aquesta jornada pacífica, perquè dependran en gran manera del grau que alcancin les prèvies accions de masses, de la compenetració més o menys profunda de les diferents forces i del grau d'agudització de la situació política, que en aquestes circumstàncies pot variar ràpidament.

La classe obrera i les masses treballadores de la ciutat i del camp han de desempenyar lògicament un paper de primer ordre en aquesta jornada. Segons les condicions locals concretes, la participació de la classe obrera pot prendre formes que vagin des de les concentracions en els sindicats reclamant llurs reivindicacions fins a la vaga, passant per la vaga de braços creuats dintre de les fàbriques, tot el dia o part de la jornada, segons les possibilitats, i quantes formes apareguin com les més escaients en cada lloc. Donat el cas que el desenrotllament del moviment de lluita és desigual en les diverses províncies, cal preveure la possibilitat de diverses formes de participació dels treballadors.

Els obrers agrícoles i el pagesos que s'han vist obligats a abandonar llurs pobles i actualment viuen i treballen en centres industrials poden col·laborar en la popularització i preparació de la jornada nacional de mobilització al camp a través de les relacions amb llurs familiars i amics dels pobles.

Els obrers agrícoles, si l'acció es produeix en període de feines estacionals, poden utilitzar formes semblants a les dels obrers industrials. Si es produeix en períodes d'atur poden buscar formes de concentració a les places públiques o en els locals de les Germandats per a presentar llurs peticions.

En els pobles agrícoles, una forma assequible a totes les capes del camp és fer una jornada de recolliment, en què durant algunes hores o tot el dia ningú no surti de llurs cases, en què tanquin el comerç, els casinos i altres establiments públics.

En relació amb la participació dels treballadors i de les diverses capes de la ciutat i del camp, els Sindicats Verticals i les Germandats poden jugar un paper decisiu si les Juntes socials i els caps sindicals que simpatitzen, recolzen aquesta manifestació, l'estimulen i àdhuc contribueixen a organitzar-la, aprofitant els avantatges que llur situació els dona.

Aquesta seria una preciosa ocasió per a molts d'aquests elements d'unir-se al poble i d'integrar-se en el corrent general cap a la reconciliació nacional.

Els acords que es puguin concertar entre comunistes, socialistes, cenetistes, HO AC i JOC, tenen una importància primordial per a la més àmplia i resoluta participació de les masses treballadores.

Pel fet que les dones de casa són les que més directament pateixen les conseqüències de l'encariment del cost de la vida, llur participació en la preparació i realització de la jornada, de molt diverses formes, pot representar una contribució de primeríssima importància per al seu èxit.

A les Universitats i centres d'ensenyament, els estudiants i professors poden aportar llur contribució valuosa suspent les classes d'aquest dia o no acudint-hi, paralitzant la vida universitària.

Els pintors, dibuixants, poetes, escriptors i periodistes hi poden participar des d'ara mateix amb cartells, dibuixos, poesies i fulles que circulin de mà en mà propagant la JORNADA i satiritzant les immoralitats i els desencerts i atropellaments de la camarilla governant.

Metges, advocats, arquitectes i enginyers, lligats per la seva professió amb

amplíssims sectors socials, poden ésser hàbils i eficaços propagadors de la JORNADA.

En relació amb la participació dels diversos sectors de la intel·lectualitat, l'activitat de les Associacions i Col·legis professionals, dels col·legis majors del S.E.U., etc., poden revestir una gran importància.

Els funcionaris i empleats poden intervenir recolzant les accions de caràcter general, igual que en els boicots de Barcelona i Madrid; creuant-se de braços durant tota la jornada en les oficines. Poden utilitzar les oficines, ja des d'ara, per a reproduir tota la propaganda que aparegui en favor de la JORNADA, o per a elaborar-la per llur pròpia iniciativa, fent que arribi als medis amb els quals es relacionen.

Una de les capes socials amb la que més s'ensanya la dictadura són els comerciants, sobre els quals es vol fer recaure injustament la responsabilitat de l'encariment de la vida a més d'afeixugar-los amb impostos exorbitants.

En certs moments els comerciants han amenaçat ja amb tancar llurs establiments en senyal de protesta. Aquesta podria ésser una de les formes de llur participació a la JORNADA. Un tancament més o menys prolongat en començar la jornada o en el seu transcurs marcaria llur solidaritat amb la resta dels espanyols.

En aquest ordre els viatjants de comerç poden jugar un paper molt positiu informant els comerciants del sentit de la JORNADA, de la marxa de la seva preparació, suggerint-los iniciatives per a que es concertin amb aquest fi.

Els industrials, que en altres accions han coincidit ja amb els obrers en les protestes contra la política econòmica de la dictadura, podrien facilitar el tancament de llurs tallers o fàbriques, o la paralització de tota activitat en elles durant aquest dia.

Si les Cambres de la propietat i del comerç i els cercles mercantils compreguessin el sentit nacional d'aquesta manifestació i decidissin de recolzar-la podrien desempenyar una missió molt positiva prop d'aqueixes classes socials.

A més de les formes inherents a cada classe o capa, inclusivament a cada ofici o professió, a cada localitat o entitat concreta on hi hagin concentracions de masses, serà aconsellable que la JORNADA prengui formes generalitzades, amb les quals puguin col·laborar els més amplis grups, com per exemple els boicots dels transports públics, la no utilització dels automòbils, boicots dels espectacles, de la premsa, etc.

L'essencial és que la JORNADA, pel seu caràcter i significació, sigui recolzada activament per tots els sectors socials i forces polítiques interessats en tots o alguns dels seus objectius.

Si l'Església es decidís a sostenir, directament o indirecta, la JORNADA DE RECONCILIACIÓ NACIONAL, i els sacerdots recolzessin el poble en aqueixa acció, donarien una gran contribució a l'eliminació de les seqüeles de la guerra civil i a l'establiment d'un clima de convivència, tolerància i respecte.

Les formes apuntades no tenen la pretensió de servir un patró rígid del que pot ésser la JORNADA, sinó el destacar-ne algunes que són possibles, encara que la ini-

ciativa de les masses i dels diferents grups que hi participin pot determinar i segurament determinarà l'aparició de formes més àmplies i variades. L'essencial és alentir, estimular la iniciativa.

VIII

LES mateixes formes i característiques que al nostre entendre podria prendre la JORNADA mostren ja que, en la nostra concepció, la JORNADA sols pot sorgir com a culminació d'un procés de lluites parcials diverses.

A més, posen de relleu el paper que ha de desempenyar en l'èxit de la dita acció, la tasca d'organització, una tasca múltiple en la qual han de participar amb gran iniciativa milers de persones.

La JORNADA DE RECONCILIACIÓ NACIONAL contra l'encariment del cost de la vida, contra la política econòmica de la dictadura i per l'amnistia i les llibertats polítiques, ha de marcar un nou i decisiu progrés en l'organització de les diverses forces de l'oposició i, particularment, en l'organització i ampliació dels lligams del Partit amb les àmplies masses i amb els diferents grups político-socials.

En cada fàbrica, port, mina, obra, taller, tasca, empresa, oficina, facultat, institut, professió, sindicat, germandat, etc., s'han d'agrupar des d'ara els elements més actius, els cercles organitzadors de la més àmplia composició, identificats amb la idea de la JORNADA, per a començar a examinar les formes concretes que la preparació de la JORNADA pot prendre en cadascun d'aquests centres.

Cal que sorgeixin així centenars i milers de cercles o grups organitzadors que actuïn en el lloc concret en el qual es desenvolupen. No hi fa res que en la major part dels casos aquests cercles o grups actuïn deslligats entre si; el mateix moviment farà sorgir formes d'informació mútua que, sense descobrir a ningú, permetin l'intercanvi d'experiències, l'articular l'acció, sense que aquesta perdi les seves formes autònomes i en aparença, fins a un cert moment, disperses.

Tenint en compte el fet que la JORNADA serà la convergència de milers d'activitats confluents, que seguiran llur propi camí fins arribar el moment; sobre la base que els distints classes i sectors socials, i fins i tot cada localitat o concentració de treballadors o d'altres sectors socials, arribarà a aquesta confluència partint de les pròpies reivindicacions peculiars, elevant-se del particular a allò que és general, cadascun d'aqueixos cercles o grups organitzadors ha de prestar gran atenció no solament a la difusió de les consignes generals —la lluita contra l'encariment de la vida, contra la política econòmica de la dictadura, per l'amnistia i les llibertats polítiques— sinó a l'elaboració de les reivindicacions que facin sorgir en cada lloc les múltiples accions parcials, de les quals la JORNADA ha d'ésser cima i culminació.

La comprensió d'aquest últim aspecte és essencial per a l'èxit.

IX

LA JORNADA DE RECONCILIACIÓ NACIONAL serà el resultat de la coincidència dels més àmplies sectors i grups.

Però això no disminueix en res el paper d'avant-guarda que el Partit, les seves organitzacions i els seus militants, organitzats o dispersos, els simpatitzants, els centenars d'obers d'avantguarda i d'intel·lectuals progressius que marxen amb nosaltres, han de desempenyar en l'èxit.

La compenetració dels comunistes amb aquesta resolució, l'aplicació amb iniciativa i esperit creador de les seves directrius; la comprensió del fet que no es tracta d'una simple consigna de propaganda o d'agitació, ni de la tasca d'un dia, sinó del treball durant un període amb flexibilitat i conseqüència fins que les condicions madurin, tindrà una importància decisiva.

Les organitzacions i els militants del Partit han d'estudiar aquesta resolució, han de discutir-la, veure com aplicar-la en cada lloc concret i elaborar llurs pròpies iniciatives i suggerències a l'entorn d'ella.

Han de difondre-la i popularitzar-la entre les masses, discutir-la amb elles, fins que la idea de la JORNADA encarni en el

poble, recollint atentament les iniciatives que ens donin les masses.

Sobre la base d'aquesta resolució, el Partit ha d'esforçar-se per a entrar en contacte i arribar a acords en tota l'escala, des de les direccions nacionals fins a les de base, amb les altres forces polítiques.

El Partit ha de buscar totes les formes directes o indirectes, d'entrar en contacte amb les organitzacions legals o els grups més antifranquistes dintre d'elles i posar-los al corrent, sol·licitant llur col·laboració per a l'organització i realització de la JORNADA i recollint les iniciatives que donguin aquests.

Els comunistes han d'esforçar-se en els llocs de treball, universitats, centres intel·lectuals, associacions de tota mena, sindicats, germandats, etc., per tal d'aplegar els elements més actius en els cercles d'organitzadors de la JORNADA, creant milers de cercles que tinguin una vida real i no fictícia, que examinin les possibilitats reals i treballin seriosament.

El Partit ha d'estar molt atent en els cursos del seu treball a tots els canvis de situació, a totes les oportunitats que ofereixin una conjuntura per a elevar la preparació de la jornada. El nostre treball ha d'esta presidit per cap esperit exclusivista. La JORNADA DE RECONCILIACIÓ NACIONAL ha d'ésser efectivament obra de tots els espanyols.

Comunicat del Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya

El Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya s'ha reunit en sessió plenària els dies 7, 8 i 9 de setembre del 1957.

A l'ordre del dia figuraven els punts següents:

1. — Informe del Buró Polític del Comitè Central.
2. — Les lluites de les masses i la jornada nacional de demostració pacífica contra la dictadura.
3. — La qüestió agrària sota el franquisme i les solucions que presenta el Partit Comunista.
4. — La celebració del 40 aniversari de la gran Revolució Socialista d'Octubre.

Sobre el primer punt de l'ordre del dia informà la camarada Dolores Ibàrruri. El Ple adoptà una resolució aprovant l'informe ensems que la gestió del Buró Polític en el període transcorregut des de l'última sessió plenària del Comitè Central.

Sobre el segon punt de l'ordre del dia informà el camarada Vicente Sainz. El Ple adoptà una resolució relativa a l'organització d'una jornada de reconciliació nacional contra l'encariment del cost de la vida i la política econòmica de la dictadura, per l'amnistia i les llibertats polítiques.

Sobre el tercer punt de l'ordre del dia informà el camarada Juan Gomez. El Ple adoptà una resolució aprovant l'informe i acordant l'adreça d'una crida als obrers agrícoles i als pagesos, en la qual s'exposen les solucions que el nostre Partit propugna per als problemes del camp.

Sobre el quart punt de l'ordre del dia informà el camarada Fernando Claudin. El Ple adoptà una resolució aprovant l'informe que ha de servir de base per a l'obra de propaganda i d'educació que ha de realitzar el Partit amb el fi de difondre entre les masses les ensenyances universals de la Revolució Socialista d'Octubre.

El Ple del Comitè Central adoptà també diverses resolucions de caràcter polític general. Per últim, el Ple va acordar de cobrir la vacant de membre efectiu del Comitè Central, deixada per la defunció del camarada Manuel Cristóbal Errandonea, elegint el camarada Juan Rejano, fins ara membre suplent.

El Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya
10 de setembre del 1957.